

DOPISY - POHLED Z DRUHÉHO STRANY

Neděle, 30. září 2007

Poslala jsem pár kamarádům (těm, co nemají strach z kudlanek), dotaz. Až se jich chci zeptat na názor "z druhé strany", ze "strany silného pohlaví", které je na Kudlance občas obalováno z trapství. I když občas je to i obráceně, ale to opravdu jen občas.

Ptala jsem se, proč si "hodná buchtíka" nebo "hodnej trouba" - hledají protipól (tedy ona chce chlapa "dívka", jehož zas vábí "radodajka"), ale brzo pak zoufale nařekají a přenechají se ptají: "proč ona má nemá rád/a, když jsem tak hodnej/á?" (Přiznávám, že v některých případech má tyhle dotazy už téměř pátýkrát do epileptické záchvatu.) A ještě jsem připsala: Myslíš, že se dá hysterie a nedisciplinovanost odnaučit? Jak říkám mám tě. pár důvodů - každá si našla nevhodného partnera, teď mají děti/děti... a v zoufalství lítají mezi sebevraždami, prázdnými, hysterickými scénami... Snažím se je nějak usmířit, poradit, pomoci; trošku se to daří, OK, jsou to věčně holky moc hodný, snaživý - ale mám někdy pocit, jako bych učila abecedu, kterou má už každý prvňáček, dospělý tvora! Ten zarávaný bludný kořen je v tom, že snad i na obyčejnou "knihu s partnerskýma návody", ale nemyslím, že v nich je to právě otechové... A když tohle umění nezvládli jejich rodiče, to mají pak zvládnout oni? Stejně je to i s větinou "poraden". Málokdo si uvědomuje, že je pátým klientem, jeden z těch, bez kterých by dotyčná poradna "nevydávala". A tak, jak je to i jinde ve světě, si poradny své klienty "přestupují"... Je to jak v onom prastarém římském říjku, kdy nadšený syn-právník referuje po prvním pracovním dni svému otci-právníkovi: "Tatínku, sem děšnej frajer! Přestav si, že se mi povedlo uzavřít kauzu, kterou ty jsi před dvaceti lety!" Tatík jen otočil oči k nebesům a zalkal: "Cos to udělal?! Co myslíš, že nás těch dvacet let živilo?!" neberte to tak vážně, ale) Chyba je snad i v tom, že my české (na rozdíl od vás, silných a statečných mužů) uvažujeme, nad věcmi hloubáme; samy si tak děláme věcmi; echno podstatně složitější; ne, že to je... Nejlépe bych situaci ilustrovala dalším fousatým říjkem na téma "Deník jeho a její", kdy ona na celou stránku přemýšlela, čím a ho asi mohla chudáka tak naštvat, jak je zoufalá, jakou on má dnes špatnou náladu ... Dělá mu tedy pomýšlení... A on ve svém zápisu jen stručně konstatuje, že "Sparta sice prohrála, ale dobrou sem si za..." Nu, budu vám tu na pokračování pár dalších dopisů otiskovat - jsou velmi zajímavé.... Milá Danielo, musím přiznat, že s mne závidost o "pohled z druhé strany" poštědlně zaskočila. Nejsem žádný Oplzák, jak sám sebe čertem nazýval, a necítím se povolán a vzdán k tomu, abych rozdával rady. Ale, protože tobě je těžko odolat, chci tě odmítnout, tady to tedy je. Já vím, že mne spousta lidí za tohle sprdne, ale co podělat; totíž myslím, že to nejdělejší; - je, jak říká tzv. americká modlitba: Bože, dej mi rozeznat, co změnit pomoz mi to změnit, dej mi poznat, co změnit nemůžeš pomoz mi to akceptovat. (K tomu se dodává: pomoz mi schovat těla těch, kdo se mnou nesouhlasí.) Ale vážně. Nedělám si ani trochu nárok na souhlas věčně, ostatně, jak z matematiky známo, výjimka potvrzuje pravidlo. Protivy se přitahují, to je fakt už z fyziky známý, a platí to i v životě lidí. Ovšem, na rozdíl od fyziky, to nikam nevede. Ženy jsou přitahovány muži "do světa", ale pro ty je práva změna život, a pokud se nezmění, budou znovu hledat jen a jen změnu. Totéž platí i pro muže, přitahované ženami v tropech; samozřejmě. Ale bohužel, mnozí a mnohé si myslí, že práva oni toho druhého přetvoří k svému. Nu, základy se stávají, ale ne moc často; změna celkového přístupu k životu je jediná cesta. A jak se ta změna stane? Buď do té moudrosti zestárnou v tom prvním manželství, byť plněm neporozumění, nebo, což si myslím je častější; sice si uvědomí, o co v životě jde, ale vztah je tak rozvrácený, že se zachránit nedá a musí se začít znovu někdo na to moudro přejde už přímým prvním pokusu, někdo přímým druhým, někdo nikdy. A někdo už je "moudrý" pokus a nepotřebuje se učit nic. Ví, co je a není dělejší, a hlavně - je plný tolerance a umí odpoutat. A taky u vychovat, jako si Anička vychovala mne. Bože, jaký já byl blbec... (ne že bych byl už teď děda věčně). dneska tvrdím, že jediný, možný a správný základ vztahu je partnerství, přátelství; láska je ve frontě a za tím. Láska planoucí rychle shořívá a vyhasne, láska založená na přátelství vydrží. To si myslím já. A tak se s Aničkou těšil jeden na druhého, i když už jsme spolu 29 let, pořád máme o čem mluvit; já znám, i když jen jménem, věčně; echny její spolupracovnice a spolupracovnice. Ona nezná moje, ale to bude tím, že je neznám ani já. V mém zaměstnání jsem z povolání jsem na cestách opuštěný; ale snad i proto se těšil domů a proto jsem přemýšlel s psaním. Když jsem doma, jsem radš; i s ní než s klávesnicí, no a když jsem na cestách, jsem přemýšlel s unavený u "ublihaný" nudou cest, že chci být baven. Díky mobilu si můžeme povídat, i když jsem daleko od do to povídání je pro nás dělejší. A jak jsme práva s přeměnou zjistili, asi je ta komunikace opravdu dělejší, protože naše první snacha toho ví z věcmi; a ze života syna Petra tolik, že je to neuvěřitelné. Asi s "komunikují". A to je dobře, dnešní svět práva; nedostatkem komunikace trpí. Čili, abych to shrnul, ná těch, kteří a které jsou na toho druhého tak hůdní, a on/ona je přeměsto nemá rád/ráda, jsou jen a jen náky, co nikam nevedou. Protože jediný způsob, jak s tou svou protivou být, je stát se takovým, jako je ona/on. Zkrátka, abych se do toho moc nezamotal, anděl čerta nezmění a jediný způsob, jak s čertem být, je - stát se takovým, jako je on. Jenže, to je práva co nemá a nechce... Tak, a teď se do mne dejte, každá dopádně zdravím vás věčně; echny moc a moc - Michal